

Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO PIRMININKO NUTARTIS

2015 m. rugsėjo 1 d.*

„Laikinių apsaugos priemonių taikymas — Galimybė susipažinti su institucijų dokumentais — Reglamentas (EB) Nr. 1049/2001 — Dokumentai, Prancūzijos valdžios institucijų perduoti Komisijai per Direktyvoje 98/34/EB numatytą procedūrą — Prancūzijos prieštaravimas, kad dokumentai būtų atskleisti — Sprendimas leisti trečiosioms šalims susipažinti su dokumentais — Prašymas sustabdyti vykdymą — Skuba — Fumus boni juris — Interesų palyginimas“

Byloje T-344/15 R

Prancūzijos Respublika, atstovaujama F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas ir F. Fize,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą J. Baquero Cruz ir F. Clotuche-Duvieusart,

atsakovę,

dėl prašymo sustabdyti 2015 m. balandžio 21 d. Sprendimo GESTDEM 2014/6064 dėl kartotinės paraiškos leisti susipažinti su dokumentais pagal 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 145, p. 43; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 331), kuriuo Komisija leido susipažinti su dviem Prancūzijos valdžios institucijų parengtais dokumentais, pateiktais jai per 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 98/34/EB, nustatančioje informacijos apie techninius standartus ir reglamentus teikimo tvarką (OL L 204, p. 37; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 2 t., p. 337), numatytą procedūrą, vykdymą.

BENDROJO TEISMO PIRMININKAS

priima šią

* Proceso kalba: prancūzų.

Nutartį

Ginčo aplinkybės, procesas ir šalių reikalavimai

- 1 Iš dalies pakeista 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/34/EB, nustatančia informacijos apie techninius standartus ir reglamentus teikimo tvarką (OL L 204, p. 37; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 20 t., p. 337), reglamentuojama valstybių narių ir Europos Komisijos keitimosi informacija, susijusia su, viena vertus, nacionaliniais techninių normų arba reglamentų projektais, ir, kita vertus, informacinės visuomenės paslaugomis, procedūra.
- 2 Paprastai Komisijai būtina pranešti apie kiekvieną techninio reglamento, skirtą į Direktyvos 98/34 taikymo sritį patenkančioms prekėms ar paslaugoms reglamentuoti, projektą (Direktyvos 98/34 8 straipsnio 1 dalis). Komisija iš esmės įsipareigoja perduoti tokį projektą kiekvienai iš valstybių narių ir įtraukti jį į viešai prieinamą duomenų bazę. Kiekvieną projektą, apie kurį pranešama, gali nagrinėti valstybės narės, Komisija ir ūkio subjektai tam, kad nustatytų potencialias protekcionistines nuostatas ir imtųsi veiksmų joms pašalinti. Tam, kad būtų sudarytos galimybės tokiam nagrinėjimui atlikti, nuo pranešimo apie techninio reglamento projektą ir jo patvirtinimo paprastai turi praeiti bent trys mėnesiai. Per šį *status quo* laikotarpį Komisija ir valstybės narės, manančios, kad projektas sukelia nepagrįstų kliūčių laisvam prekių ir paslaugų judėjimui ar paslaugas teikiančių ūkio subjektų įsisteigimo laisvei, gali valstybei narei pranešėjai pateikti pastabas arba išsamias nuomones. Pateikus išsamią nuomonę minėtas *status quo* laikotarpis pratęsiamas keliais mėnesiais, atsižvelgiant į techninių reglamentų projekto dalyką (žr. Direktyvos 98/34 9 straipsnio 1 ir 2 dalis). Atitinkama valstybė narė iš esmės praneša Komisijai apie veiksmus, kurių ji siūlo imtis dėl tokių išsamiai išdėstytų nuomonių, o Komisija dėl tokių nuomonių pateikia pastabas (žr. Direktyvos 98/34 9 straipsnio 2 dalį).
- 3 Laikydamosi Direktyvoje 98/34 numatytos informacijos teikimo procedūros, 2014 m. sausio 21 d. Prancūzijos Respublika pranešė Komisijai apie įstatymo, kuriuo siekiama nustatyti knygų pardavimo nuotoliniu būdu sąlygas ir suteikti Prancūzijos vyriausybei teisę nutarimu pakeisti Intelektinės nuosavybės kodekso nuostatas dėl leidybos sutarties, projektą. Šio įstatymo projekto tikslas – reglamentuoti knygų mažmenine prekyba besiverčiančių asmenų taikomas nuolaidas, siekiant užkirsti kelią praktikai, kai Prancūzijos teisės aktuose numatyta maksimali 5 % nuolaida knygoms taikoma kartu su nemokamu pristatymu.
- 4 2014 m. vasario 27 d. Komisija paprašė Prancūzijos Respublikos pateikti papildomos informacijos; Prancūzijos vyriausybė į šį prašymą atsakė 2014 m. kovo 11 d. raštu.
- 5 Pagal Direktyvos 98/34 9 straipsnio 2 dalį Austrijos vyriausybė 2014 m. balandžio 9 d. pateikė išsamią nuomonę dėl techninio reglamento projekto. Komisija savo ruožtu 2014 m. balandžio 15 d. taip pat pateikė išsamią nuomonę dėl to paties projekto. 2014 m. birželio 17 d. raštu Prancūzijos vyriausybė atsakė į šias dvi išsamias nuomones.
- 6 Komisija ar Austrijos vyriausybė nepateikė kitų pastabų, taigi Prancūzijos Respublikos numatyta priemonė buvo patvirtinta 2014 m. liepos 8 d. Įstatyme 2014-779, kuriame nustatomos knygų pardavimo nuotoliniu būdu sąlygos ir vyriausybei suteikiama teisė nutarimu pakeisti Intelektinės nuosavybės kodekso nuostatas dėl leidybos sutarties (JORF, 2014 m. liepos 9 d., p. 11 363).
- 7 2014 m. gruodžio 15 d. Komisijai pateikta paraiška leisti susipažinti su minėtais 2014 m. kovo 11 d. ir birželio 17 d. Prancūzijos vyriausybės atsakymais (toliau – dokumentai, dėl kurių kilo ginčas). Komisijos paklausta dėl galimybės atskleisti šiuos dokumentus Prancūzijos vyriausybė nurodė tam prieštaraujanti. Todėl Komisija neleido susipažinti su dokumentais, dėl kurių kilo ginčas.

- 8 Gavusi kartotinę paraišką leisti susipažinti su dokumentais pagal 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 145, p. 43; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 331) Komisija 2015 m. kovo 3 d. vėl kreipėsi į Prancūzijos vyriausybę. 2015 m. kovo 13 d. raštu Prancūzijos vyriausybė pranešė Komisijai apie savo prieštaravimą, kad būtų leista susipažinti su dokumentais, dėl kurių kilo ginčas, ir rėmėsi Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antroje ir trečioje įtraukose ir 5 dalyje numatytais išimtimis. Šiose nuostatose numatyta:

„2. Institucijos nesuteikia galimybės susipažinti su dokumentais, dėl kurių atskleidimo nukentėtų apsauga:

— <...>

— teismo proceso ir teisinės pagalbos,

— inspekcijų, tyrimų ir audito tikslų,

nebent atskleidimo reikalautų viršesnis viešasis interesas.

<...>

5. Valstybė narė gali prašyti, kad institucija neatskleistų iš tos valstybės narės kilusio dokumento be jos išankstinio sutikimo.“

- 9 2015 m. balandžio 21 d. Komisija nusprendė atskleisti paraišką pateikusiai trečiajai šaliai dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, turinį, nepaisydama Prancūzijos vyriausybės prieštaravimo (toliau – ginčijamas sprendimas).
- 10 Prancūzijos vyriausybė nurodė ketinanti pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo ir pateikti prašymą sustabdyti sprendimo vykdymą, o Komisija 2015 m. gegužės 8 d. nurodė neatskleisianti dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, kol Bendrasis Teismas išnagrinės laikinųjų apsaugos priemonių prašymą.
- 11 Prancūzijos Respublika pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo; Bendrojo Teismo kanceliarija jį gavo 2015 m. liepos 1 d. Pirmiausia ji prašo panaikinti ginčijamą sprendimą, nes juo pažeidžiama Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalis. Jeigu šis prašymas nebūtų patenkintas, ji mano, kad ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas dėl pareigos motyvuoti pažeidimo, kiek tai susiję su paties reglamento 4 straipsnio 2 dalies trečioje įtraukoje numatytos išimties netaikymu. Jeigu ir šis prašymas nebūtų patenkintas, ji taip pat mano, kad ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas dėl Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antros ir trečios įtraukos pažeidimo.
- 12 Atskiru tą pačią dieną Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu Prancūzijos Respublika pateikė laikinųjų apsaugos priemonių prašymą, kuriame prašo Bendrojo Teismo pirmininko sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą.
- 13 2015 m. liepos 16 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktose savo pastabose dėl laikinųjų apsaugos priemonių prašymo Komisija Bendrojo Teismo pirmininko prašo:
- nuspręsti, ar specifinėmis nagrinėjamos bylos aplinkybėmis įvykdytos prašomo vykdymo atidėjimo sąlygos,
 - atidėti laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros išlaidų klausimo nagrinėjimą iki sprendimo dėl bylinėjimosi išlaidų pagrindinėje byloje priėmimo.

Dėl teisės

Bendros pastabos

- 14 Iš SESV 278 ir 279 straipsnių, taip pat SESV 256 straipsnio 1 dalies matyti, kad laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas gali, jei mano tai esant reikalinga dėl susiklosčiusių aplinkybių, sustabdyti ginčijamo teisės akto taikymą ar nustatyti reikiamas laikinąsias apsaugos priemones, taikydamas Bendrojo Teismo procedūros reglamento 156 straipsnį.
- 15 Procedūros reglamento 156 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad laikinųjų apsaugos priemonių prašymuose nurodomas ginčo dalykas, aplinkybės, patvirtinančios skubą, ir faktiniai bei teisiniai pagrindai, *prima facie* pagrindžiantys prašomos laikinosios apsaugos priemonės taikymo būtinumą. Taigi laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas gali sustabdyti vykdymą ir taikyti kitas laikinąsias apsaugos priemones, jei įrodyta, kad jų suteikimą *prima facie* pateisina faktinės ir teisinės aplinkybės (*fumus boni juris*) ir kad jos skubios dėl to, jog siekiant, kad būtų išvengta rimtos ir nepataisomos žalos tų priemonių prašančios šalies interesams, yra būtina, kad jos būtų priimtos ir turėtų poveikį prieš priimant sprendimą dėl pagrindinio ieškinio. Šios sąlygos yra kumuliacinės, todėl laikinųjų apsaugos priemonių prašymai turi būti atmesti, jei nėra tenkinama bent viena sąlyga (1996 m. spalio 14 d. Nutarties *SCK ir FNK / Komisija*, C-268/96 P(R), Rink., EU:C:1996:381, 30 punktas).
- 16 Atlikdamas tokį bendrą vertinimą laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas turi didelę diskreciją ir atsižvelgęs į bylos ypatybes gali laisvai nuspręsti, kaip šias įvairias sąlygas patikrinti, ir tokio vertinimo tvarką, nes sprendžiant būtinybę taikyti laikinąsias apsaugos priemones jokia teisės norma nenustato jam privalomos iš anksto nustatytos analizės schemos (1995 m. liepos 19 d. Nutarties *Komisija / Atlantic Container Line ir kt.*, C-149/95 P(R), Rink., EU:C:1995:257, 23 punktas ir 2007 m. balandžio 3 d. Nutarties *Vischim / Komisija*, C-459/06 P(R), EU:C:2007:209, 25 punktas). Laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas prirėkęs taip pat turi palyginti esamus interesus (2001 m. vasario 23 d. Nutarties *Austrija / Taryba*, C-445/00 R, Rink., EU:C:2001:123, 73 punktas).
- 17 Atsižvelgęs į bylos medžiagoje esančius duomenis laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas mano, jog turi visą informaciją, kad galėtų priimti sprendimą dėl šio laikinųjų apsaugos priemonių prašymo, ir nėra būtinybės pirma išklausti šalių žodinių paaiškinimų.
- 18 Nagrinėjamu atveju, kalbant apie ginčą dėl informacijos, kuri, teigiama, yra konfidenciali, laikinosios apsaugos, pirmiausia pažymėtina, kad Komisija savo pastabose neginčija to, kad, siekiant išsaugoti sprendimo, kuris bus priimtas dėl pagrindinio ieškinio, veiksmingumą, gali būti būtina laikinai neatskleisti dokumentų, dėl kurių kilo ginčas.
- 19 Šiuo klausimu Komisija nurodo, kad, siekdama apsaugoti viešąjį interesą susipažinti su ginčijamais dokumentais, ji prašys Bendrojo Teismo nagrinėti pagrindinę bylą taikant pagreitintą procedūrą, kaip numatyta Procedūros reglamento 151–155 straipsniuose.

Dėl „fumus boni juris“

- 20 Reikia priminti, kad teismo praktikoje vartojamos kelios formuluotės siekiant apibrėžti, atsižvelgiant į nagrinėjamos bylos aplinkybes, sąlygą, susijusią su *fumus boni juris* (šiuo klausimu žr. 16 punkte minėtos Nutarties *Komisija / Atlantic Container Line ir kt.*, EU:C:1995:257, 26 punktą).
- 21 Ši sąlyga tenkinama, kai bent vienas iš šalies, prašančios taikyti laikinąsias apsaugos priemones, nurodytų pagrindų, skirtų ieškiniui dėl bylos esmės pagrįsti, iš pirmo žvilgsnio neatrodo neturintis rimto pagrindo, t. y. laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros etape egzistuoja svarbus teisinis ginčas, kurio sprendimas nėra akivaizdus. Iš tiesų, kadangi laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros tikslas – garantuoti visišką būsimo sprendimo dėl bylos esmės veiksmingumą tam, kad

būtų išvengta Bendrojo Teismo užtikrinamos teisinės gynybos spragos, laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas turi tik „iš pirmo žvilgsnio“ įvertinti dėl bylos esmės pateiktų pagrindų pagrįstumą, kad nustatytų, ar yra pakankamai didelė tikimybė, kad ieškinys bus patenkintas šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 10 d. Nutarties *Komisija / Pilkington Group*, C-278/13 P(R), Rink., EU:C:2013:558, 67 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką ir 2014 m. balandžio 8 d. Nutarties *Komisija / ANKO*, C-78/14 P-R, Rink., EU:C:2014:239, 15 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

- 22 Nagrinėjamu atveju Prancūzijos Respublika kaip pirmąjį pagrindą nurodo, kad Komisija pažeidė Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalį. Iš tiesų Prancūzijos Respublika tinkamai motyvavo savo prieštaravimą, kad būtų atskleisti dokumentai, dėl kurių kilo ginčas, nurodžiusi dvi Reglamente Nr. 1049/2001 numatytas išimtis, t. y. jo 4 straipsnio 2 dalies antroje įtraukoje įtvirtintą teismo proceso apsaugą ir jo 4 straipsnio 2 dalies trečioje įtraukoje įtvirtintą tyrimų tikslų apsaugą, bei konkrečias priežastis, dėl kurių dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, atskleidimas pažeistų nurodytas išimtis.
- 23 Tačiau Komisija turėjo išsamiai įvertinti priežastis, dėl kurių Prancūzijos vyriausybė prieštaravo, kad būtų atskleisti dokumentai, dėl kurių kilo ginčas. Šitaip ji nepaisė kontrolės, kurią turi atlikti valstybės narės atžvilgiu pagal Teisingumo Teismo praktiką, ribų. Kadangi Prancūzijos vyriausybė, remdamasi Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnyje nurodytomis išimtimis, tinkamai motyvavo savo prieštaravimą, kad dokumentai būtų atskleisti, Komisija negalėjo šių argumentų laikyti klaidingais neišnagrinėjusi jų išsamiau nei tik *prima facie*.
- 24 Komisija atsikerta, kad pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalį ji privalėjo išnagrinėti, ar, atsižvelgiant į bylos aplinkybes ir taikytinas teisės normas, priežastys, kurias Prancūzijos Respublika pateikė grįsdama savo prieštaravimą, kad būtų atskleisti dokumentai, dėl kurių kilo ginčas, yra iš pirmo žvilgsnio tinkamos tokiam atsisakymui pagrįsti. Ji nurodo, kad šioje nuostatoje įtvirtinta sprendimo procedūra, kurios tikslas – nustatyti, ar reikia neleisti susipažinti su dokumentais remiantis viena iš jos 1–3 dalyse nurodytų konkrečių išimčių. Komisija nesutinka su teiginiu, kad pakanka remtis, net ir nepagrįstai, kaip šiuo atveju, viena ar kita iš Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnyje nurodytų išimčių siekiant priversti Europos Sąjungos instituciją atmesti paraišką leisti susipažinti su valstybės narės dokumentu. Toks teiginys reikštų, kad valstybei narei suteikta teisė visiškai savo nuožiūra prieštarauti, kad šie dokumentai būtų atskleisti.
- 25 Komisija priduria, kad išsamiai nenagrinėjo Prancūzijos vyriausybės atsakymų, tik konstatavo, kad akivaizdžiai negalima remtis pateisinančiomis priežastimis, nurodytomis kaip Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnyje numatytos išimtys. Ji konstatavo, kad, pirma, nėra vykstančio ar pagrįstai numatomo „teismo proceso“ ir, antra, nevykdoma „tyrimų procedūra“, nes Direktyvoje 98/34 numatyta procedūra jau buvo baigta. Galiausiai ji konstatavo, kad nėra ryšio tarp pastarosios procedūros ir kitos tyrimo procedūros – tokios, kaip pradėta ar pagrįstai numatoma procedūra dėl įsipareigojimų nevykdymo, nes Direktyvoje 98/34 numatyta procedūra buvo nutraukta. Taigi ji tik *prima facie* patikrino Prancūzijos vyriausybės pateiktus motyvus ir įvertino, ar juose nėra akivaizdžių vertinimo klaidų, tačiau detalai nenagrinėjo šių motyvų pagrįstumo.
- 26 Šiuo klausimu, pirma, primintina, kad pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalį valstybių narių padėtis yra palankesnė nei kitų dokumentus turinčių asmenų, nes numatyta, jog bet kuri valstybė narė, skirtingai nei pastarieji asmenys, gali prašyti, kad institucija neatskleistų iš tos valstybės narės gauto dokumento be jos „išankstinio sutikimo“. Tačiau reikalavimas gauti išankstinį sutikimą rizikuotų tapti nebegaliojančia norma, jei, nepaisant akivaizdaus atitinkamos valstybės narės prieštaravimo, kad toks dokumentas būtų atskleistas, ir institucijai negavus šios valstybės narės „sutikimo“, ji vis dėlto turėtų teisę atskleisti atitinkamą dokumentą. Iš tikrųjų toks reikalavimas netektų bet kokio savo veiksmingumo, net prasmės, jeigu būtinybė gauti tokį išankstinį sutikimą tam, kad būtų atskleistas šis dokumentas, galiausiai priklausytų nuo jį turinčios institucijos diskrecijos (šiuo klausimu žr. 2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Švedija / Komisija*, C-64/05 P, Rink., EU:C:2007:802, 43 ir 44 punktus).

- 27 Antra, Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalis taip pat negali būti aiškinama taip, kad ji suteikia atitinkamai valstybei narei bendrą ir besąlyginę veto teisę savo nuožiūra prieštarauti dėl iš jos gautų ir institucijų turimų dokumentų atskleidimo, nes taip galimybė susipažinti su tokiais dokumentais nustotų būti reglamentuojama šio reglamento nuostatomis. Pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalį atitinkamai valstybei narei leidžiama prieštarauti dėl tokių dokumentų atskleidimo tik remiantis šio straipsnio 1–3 dalyse numatytomis konkrečiomis išimtimis (šiuo klausimu žr. 26 punkte minėto Sprendimo *Švedija / Komisija*, EU:C:2007:802, 75 ir 99 punktus).
- 28 Darytina išvada, kad paraišką leisti susipažinti su iš valstybės narės gautu dokumentu gavusi institucija ir ši valstybė narė turi lojaliai bendradarbiauti dėl galimo Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1–3 dalyse numatytų išimčių taikymo ir kad valstybė narė, pateikianti prieštaravimą, kad aptariamas dokumentas būtų atskleistas, turi motyvuoti šį prieštaravimą atsižvelgdama į minėtas išimtis. Institucija iš tikrųjų negali patenkinti valstybės narės pareikšto prieštaravimo dėl atskleidimo, jeigu pateikti motyvai suformuluoti neatsižvelgiant į minėto 4 straipsnio 1–3 dalyse išvardytas išimtis (šiuo klausimu žr. 26 punkte minėto Sprendimo *Švedija / Komisija*, EU:C:2007:802, 86–88 punktus).
- 29 Kiek tai susiję su valstybės narės pateiktų neatskleidimo motyvų kontrolės, kurią vykdo institucija, apimtimi ir intensyvumu, iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad prieš atsisakydama suteikti galimybę susipažinti su iš valstybės narės gautu dokumentu atitinkama institucija turi išnagrinėti, ar ši valstybė savo prieštaravimą grindė konkrečiomis Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1–3 dalyse numatytomis išimtimis ir ar tinkamai motyvavo savo poziciją šiuo klausimu. Todėl, vykstant sprendimo atsisakyti suteikti galimybę susipažinti su dokumentais priėmimo procedūrai, minėta institucija turi įsitikinti, kad tokie motyvai egzistuoja, ir juos nurodyti procedūros pabaigoje savo priimtame sprendime (šiuo klausimu žr. 26 punkte minėto Sprendimo *Švedija / Komisija*, EU:C:2007:802, 99 punktą).
- 30 Tačiau, kaip pažymėjo Teisingumo Teismas 2012 m. birželio 21 d. Sprendime *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds / Komisija* (C-135/11 P, Rink., EU:C:2012:376, 63 ir 64 punktai), institucija, į kurią kreiptasi, neturi išsamiai įvertinti atitinkamos valstybės narės sprendimo prieštarauti ir vykdyti išsamesnės kontrolės nei patikrinimas, ar paprasčiausiai egzistuoja su Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1–3 dalyse numatytomis išimtimis susiję motyvai. Iš tikrųjų tokio išsamaus vertinimo reikalavimas galėtų lemti tai, kad jį atlikusi institucija, į kurią kreiptasi, galėtų suklysti ir pateikti atitinkamą dokumentą paraišką pateikusiam asmeniui, nepaisydama valstybės narės, iš kurios kilęs šis dokumentas, tinkamai motyvuoto prieštaravimo.
- 31 Pažymėtina, kad 2012 m. vasario 14 d. Sprendime *Vokietija / Komisija* (T-59/09, Rink., EU:T:2012:75, 51–53 ir 57 punktai), kuriuo remiasi Komisija, Bendrasis Teismas nusprendė, kad institucijos atliekamas vertinimas reiškia, kad reikia nustatyti, ar valstybės narės prieštaravimui atskleisti prašomą dokumentą pagrįsti pateikti motyvai gali iš pirmo žvilgsnio pateisinti tokį atsisakymą, siekiant įsitikinti, kad šie motyvai nėra nepagrįsti, ir patikslino, kad šis vertinimas neapsiriboja patikrinimu, ar valstybės narės pateikti motyvai yra „neabejotinai“ klaidingi arba ar Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1–3 dalyse nurodytų išimčių taikymas toks akivaizdus, kad nekyla „jokių pagrįstų abejonių“.
- 32 Nagrinėjamu atveju Komisija aiškiai pripažįsta, kad ji, pirma, *prima facie* patikrino, ar egzistuoja Prancūzijos Respublikos pateikti prieštaravimo motyvai ir, antra, vertino, ar šiuose motyvuose nėra akivaizdžios vertinimo klaidos. Ginčijamo sprendimo 2.2 punkto „Komisijos atliktas *prima facie* vertinimas“ ketvirtoje–septintoje pastraipose nurodyta:

„Komisija mano, kad Prancūzijos valdžios institucijų atsisakymas, suformuluotas remiantis 4 straipsnio 2 dalies antra įtrauka, šiuo atveju *prima facie* neatrodo pagrįstas, atsižvelgiant į nurodytus motyvus. Dokumentai, su kuriais prašoma leisti susipažinti, nėra glaudžiai susiję su vykstančiu ar šiame etape pagrįstai numatomu teismo procesu. Taigi akivaizdu, kad aptariamiesiems dokumentams netaikoma išimtis, kuria remiasi Prancūzijos valdžios institucijos, ir kad minėta išimtis negali kliudyti jų atskleisti. Dėl Prancūzijos valdžios institucijų nurodyto atsisakymo atskleisti motyvo, susijusio su tyrimų tikslų

apsauga, numatyta 4 straipsnio 2 dalies trečioje įtraukoje, Komisija pažymi, kad pranešimo procedūra nutraukta. Komisija nepradėjo tyrimo dėl galimos procedūros dėl pažeidimo po to, kai remiantis projektu, apie kurį pranešta, buvo priimtas ir *Prancūzijos Respublikos oficialiajame leidinyje* paskelbtas 2014 m. liepos 9 d. Prancūzijos įstatymas. Pagal teismo praktiką akivaizdu, kad Komisija negali remtis vien galimu procedūros dėl išpareigojimų nevykdymo pradėjimu siekdama viešojo intereso apsauga pateisinti atsisakymą leisti susipažinti su visais dokumentais, nurodytais piliečio paraiškoje <...> Taigi, kadangi joks tyrimas nevyksta, minėtos išimties taikymas nagrinėjamu atveju šiame etape yra tik hipotetinis, todėl rėmimasis ja šiomis aplinkybėmis iš pirmo žvilgsnio atrodo nepagrįstas.“

33 Taigi Komisija ginčijamą sprendimą akivaizdžiai grindė 31 punkte minėtu Sprendimu *Vokietija / Komisija* (EU:T:2012:75).

34 Tačiau abejojama, kad platus požiūris, išdėstytas minėtame Bendrojo Teismo sprendime, kuriuo remdamasi Komisija galėjo išnagrinėti, nors tik *prima facie*, Prancūzijos Respublikos motyvų, nurodytų grindžiant prieštaravimą, kad būtų atskleisti dokumentai, dėl kurių kilo ginčas, pagrįstumą, gali būti laikomas suderinamu su 30 punkte minėtu Sprendimu *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds / Komisija* (EU:C:2012:376), pagal kurį „institucija, į kurią kreiptasi, neturi“ išsamiai įvertinti atitinkamos valstybės narės sprendimo prieštarauti „ir vykdyti išsamesnės kontrolės nei patikrinimas, ar paprasčiausiai egzistuoja su Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1–3 dalyse numatytais išimtimis susiję motyvai“.

35 Šiuo klausimu pažymėtina, kad 31 punkte minėtas Sprendimas *Vokietija / Komisija* (EU:T:2012:75), nors įgijęs *res judicata* galią, priimtas anksčiau nei 30 punkte minėtas Sprendimas *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds / Komisija* (EU:C:2012:376). Todėl Bendrasis Teismas, formuluodamas platų savo požiūrį, akivaizdžiai negalėjo atsižvelgti į siauresnį Teisingumo Teismo požiūrį. Be to, Teisingumo Teismas per tą laikotarpį neturėjo galimybės išsakyti savo nuomonės dėl šio teismo praktikos pokyčio. Be kita ko, jis dar nenagrinėjo klausimo, ar Bendrojo Teismo požiūris gali būti laikomas atitinkančiu Teisingumo Teismo požiūrį išaiškinus pastarojo teismo įtvirtintą sąlygą, kad valstybės narės pateiktas prieštaravimas turi būti „tinkamai motyvuotas“ (26 punkte minėto Sprendimo *Švedija / Komisija*, EU:C:2007:802, 99 punktą ir 30 punkte minėto Sprendimo *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds / Komisija*, EU:C:2012:376, 64 punktą).

36 Taigi laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas gali tik konstatuoti, kad šalių diskusija atskleidžia, jog laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros etape egzistuoja svarbus teisinis ginčas, kurio sprendimas nėra akivaizdus, ir šį ginčą turi išsamiai išnagrinėti byla iš esmės nagrinėjantis teismas.

37 Be to, net darant prielaidą, kad Komisija galėjo *prima facie* išnagrinėti motyvų, kuriuos Prancūzijos Respublika pateikė grįsdama savo prieštaravimą, pagrįstumą, kad būtų atskleisti dokumentai, dėl kurių kilo ginčas, iš pirmo žvilgsnio neatrodo, kad Komisija ginčijamame sprendime pagrįstai teigė, jog pateisinimai, kuriuos Prancūzijos Respublika nurodė remdamasi Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antroje ir trečioje įtraukose numatytais išimtimis, yra akivaizdžiai nesusiję su byla.

38 Šiuo klausimu pažymėtina, kad laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas turi vykdyti ginčijamo sprendimo *prima facie* kontrolę, o Komisija tame sprendime taip pat *prima facie* išnagrinėjo Prancūzijos Respublikos pateiktų motyvų pagrįstumą, taigi šios problemos vertinimas reikalauja dvigubos kontrolės. Darytina išvada, kad *fumus boni juris* egzistavimas gali būti paneigtas tik tuo atveju, jei tai, kad išimties, kuriomis remiasi Prancūzijos Respublika, netaikytinos, būtų taip aišku ir akivaizdu, jog rėmimasis šiomis išimtimis prilygtų Prancūzijos Respublikos piktnaudžiavimui procedūra (pagal analogiją žr. 2014 m. birželio 10 d. Nutarties *Stahlwerk Bous / Komisija*, T-172/14 R, EU:T:2014:558, 50 punktą).

39 Tačiau šiuo atveju taip nėra.

- 40 Nors priemonė, dėl kurios vyko procedūra pagal Direktyvą 98/34, patvirtinta kaip 2014 m. liepos mėn. Prancūzijos įstatymas Nr. 2014-779 ir nei Komisija, nei Austrija iki šiol nesiėmė veiksmų, kad prieš Prancūzijos Respubliką būtų pradėta procedūra dėl valstybės išipareigojimų nevykdymo, negalima kategoriškai atmesti galimybes, kad dėl minėto Prancūzijos įstatymo bus pateiktas privataus asmens skundas, dėl kurio gali būti pradėtas teismo procesas, kaip jis suprantamas pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antrą įtrauką, Sąjungos ar nacionaliniame teisme, ir kad paraiška leisti susipažinti su dokumentais, dėl kurių kilo ginčas, kurią Komisija patenkino ginčijamame sprendime, gali papildyti tokį skundą, juo labiau kad pagal Reglamento Nr. 1049/2001 6 straipsnio 1 dalį pareiškėjas neprivalo nurodyti paraiškos leisti susipažinti su dokumentais pateikimo priežasties. Tokiomis aplinkybėmis pagrindiniame procese kyla svarbus klausimas, ar – ir, jei taip, per kokį laiką – Prancūzijos Respublika gali pagrįstai reikalauti, kad dokumentai, dėl kurių kilo ginčas, būtų tvarkomi konfidencialiai, siekiant išvengti jų naudojimo teismo procesui pradėti.
- 41 Tas pats klausimas atrodo svarbus ir svarstant Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies trečioje įtraukoje numatytą išimtį, nes dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, panaudojimas, dėl kurio baiminasi Prancūzijos Respublika, gali kelti grėsmę Komisijos vykdomiems tyrimams. 2015 m. balandžio 16 d. Sprendime *Schlyter / Komisija* (T-402/12, Rink., EU:T:2015:209, 53 ir paskesni punktai – dėl šio sprendimo pateiktas apeliacinis skundas) Bendrasis Teismas teigė, kad Direktyvoje 98/34 numatyta procedūra nėra tyrimas, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą. Tačiau, kaip pagrįstai primena Prancūzijos Respublika, šis sprendimas dar neįgijo *res judicata* galios, nes dėl jo ji pateikė apeliacinį skundą Teisingumo Teisme (byla C-331/15 P), o bylą iš esmės nagrinėjantis teismas negali į tai neatsižvelgti.
- 42 Be to, bylą iš esmės nagrinėjantis teismas turės išnagrinėti 41 punkte minėto Sprendimo *Schlyter / Komisija* (EU:T:2015:209) suderinamumą su 2014 m. rugsėjo 25 d. Sprendimu *Spirlea / Komisija* (T-306/12, Rink., EU:T:2014:816, 45 punktą – dėl šio sprendimo pateiktas apeliacinis skundas). Pastarajame sprendime Bendrasis Teismas nusprendė, kad specifinė Komisijos ir valstybių narių bendradarbiavimo procedūra, kuria siekiama veiksmingai užkirsti kelią galimiems Sąjungos teisės pažeidimams, kiek įmanoma išvengiant formalios išipareigojimų neįvykdymo procedūros pradėjimo, gali būti laikoma tyrimu, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies trečią įtrauką. Anot Prancūzijos Respublikos, ši bendradarbiavimo procedūra labai panaši į Direktyvoje 98/34 numatytą procedūrą, o jos abi labai panašios į procedūros dėl išipareigojimų neįvykdymo ikiteisminį etapą. Galiausiai bylą iš esmės nagrinėjantis teismas turės nuspręsti dėl galimos 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *ClientEarth / Komisija* (C-612/13 P, Rink., EU:C:2015:486) svarbos sprendžiant šį ginčą.
- 43 Atsižvelgiant į pirma išdėstytus argumentus reikia konstatuoti, kad šioje byloje kyla sudėtingi teisės klausimai, kurių iš pirmo žvilgsnio negalima laikyti nereikšmingais ir kuriuos reikia išsamiai išnagrinėti nagrinėjant pagrindinę bylą.
- 44 Taigi reikia pripažinti, kad egzistuoja *fumus boni juris*, kiek tai susiję su dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, konfidencialumu.
- 45 Be to, Komisija pati pripažino, kad esant tokiai situacijai, kaip nagrinėjama šioje byloje, sprendimas atskleisti dokumentus, dėl kurių kilo ginčas, įprastai turėtų būti sustabdytas, nebent *fumus boni juris* visiškai neegzistuotų ir ieškinys teisme būtų laikytinas akivaizdžiu piktnaudžiavimu, tačiau nagrinėjamu atveju taip negalima teigti.

Dėl interesų palyginimo

- 46 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką interesų palyginimas reiškia, kad laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas turi nuspręsti, ar tokias priemones taikyti prašančios šalies interesus yra svarbesnis už interesą nedelsiant taikyti ginčijamą aktą, ir konkrečiai išnagrinėti, ar bylą iš esmės nagrinėjančiam

teismui panaikinus tokį aktą pasikeistų padėtis, kuri susidarytų neatidėliotinai jį taikant, ir, atvirkščiai, ar šio akto vykdymo sustabdymas galėtų sudaryti kliūčių jo visiškam veiksmingumui, jei pagrindinis ieškinys būtų atmetas (šiuo klausimu žr. 1989 m. gegužės 11 d. Nutarties *Radio Telefis Eireann ir kt. / Komisija*, 76/89 R, 77/89 R ir 91/89 R, Rink., EU:C:1989:192, 15 punktą ir 2003 m. birželio 26 d. Nutarties *Belgija ir Forum 187 / Komisija*, C-182/03 R ir C-217/03 R, Rink., EU:C:2003:385, 142 punktą).

- 47 Kalbant konkrečiai apie sąlygą, kad nutartimi dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo sukurtą teisinę situaciją turi būti galima atkurti, reikia pažymėti, kad laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros tikslas yra tik užtikrinti visišką būsimo sprendimo dėl bylos esmės veiksmingumą (šiuo klausimu žr. 2004 m. rugsėjo 27 d. Nutarties *Komisija / Akzo ir Akros*, C-7/04 P(R), Rink., EU:C:2004:566, 36 punktą). Vadinasi, ši procedūra yra tik papildoma pagrindinio proceso, su kuriuo ji susijusi, atžvilgiu (1996 m. vasario 12 d. Nutarties *Lehrfreund / Taryba ir Komisija*, T-228/95 R, Rink., EU:T:1996:16, 61 punktas). Todėl laikinąsias apsaugos priemones taikančio teisėjo priimtas sprendimas turi būti laikinas ta prasme, kad jis negali nei lemti būsimo sprendimo dėl bylos esmės turinio, nei panaikindamas jo veiksmingumą padaryti jo iliuzinio (1991 m. gegužės 17 d. Nutarties *CIRFS ir kt. / Komisija*, C-313/90 R, Rink., EU:C:1991:220, 24 punktas ir 1995 m. gruodžio 12 d. Nutarties *Connolly / Komisija*, T-203/95 R, Rink., EU:T:1995:208, 16 punktas).
- 48 Neišvengiamai darytina išvada, kad laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros šalies ginamas interesas nėra vertas apsaugos, jei ši šalis laikinąsias apsaugos priemones taikančio teisėjo prašo priimti sprendimą, kuris, užuot buvęs laikinojo pobūdžio, lemia būsimo sprendimo dėl bylos esmės turinį ir, panaikindamas jo veiksmingumą, padaro jį iliuzinį.
- 49 Nagrinėjamu atveju Bendrasis Teismas nagrinėdamas pagrindinę bylą turės nuspręsti, ar ginčijamas sprendimas, kuriuo Komisija atmetė Prancūzijos Respublikos prašymą užtikrinti konfidencialumą ir išreiškė savo ketinimus atskleisti dokumentus, dėl kurių kilo ginčas, trečiajai šaliai, turi būti panaikintas dėl dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, konfidencialumo pažeidimo pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalį. Šiuo klausimu yra akivaizdu, kad norėdama išsaugoti ginčijamą sprendimą panaikinančio teismo sprendimo veiksmingumą Prancūzijos Respublika turi teisę imtis veiksmų, kad Komisija pirma laiko neatskleistų minėtų dokumentų. Teismo sprendimas dėl panaikinimo būtų iliuzinis ir neveiksmingas, jei būtų atmetas šis laikinųjų apsaugos priemonių prašymas, nes jį atmetus Komisija galėtų iš karto atskleisti dokumentus, dėl kurių kilo ginčas, ir faktiškai nulemti būsimo sprendimo dėl bylos esmės turinį, t. y. ieškinio dėl panaikinimo atmetimą.
- 50 Darytina išvada, jog interesas, kad būtų atmetas laikinųjų apsaugos priemonių prašymas, nėra toks svarbus kaip Prancūzijos Respublikos ginamas interesas, juo labiau kad prašomas sustabdymas tik tam tikrą laiką pratęstų *status quo* laikotarpį, ir nėra pagrindo teigti, kad dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, atskleidimas pirma laiko patenkintų viršesnę interesą.

Dėl skubos

- 51 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką laikinųjų apsaugos priemonių prašymo skuba turi būti vertinama atsižvelgiant į laikino sprendimo būtinumą, siekiant išvengti rimtos ir nepataisomos žalos šaliai, kuri prašo taikyti laikinąsias apsaugos priemones. Tokia šalis turi pateikti tvirtų įrodymų, kad negali laukti proceso dėl pagrindinio ieškinio pabaigos asmeniškai nepatirdama tokios žalos (žr. 2012 m. rugsėjo 19 d. Nutarties *Graikija / Komisija*, T-52/12 R, Rink., EU:T:2012:447, 36 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 52 Kadangi šį laikinųjų apsaugos priemonių prašymą pateikė Prancūzijos Respublika, reikia priminti, kad valstybės narės atsako už nacionaliniu mastu bendraisiais laikomus interesus. Todėl jos gali užtikrinti jų gynybą per laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūrą ir prašyti taikyti laikinąsias apsaugas

priemonės, be kita ko, teigdamas, kad ginčijama priemonė gali labai pakenkti valstybės užduočių vykdymui (šiuo klausimu žr. 51 punkte minėtos Nutarties *Graikija / Komisija*, EU:T:2012:447, 37 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

- 53 Taigi reikia išnagrinėti, ar Prancūzijos Respublika įrodė, kad dėl ginčijamo sprendimo vykdymo nedelsiant ji patirtų rimtos ir nepataisomos žalos, nes, be kita ko, būtų labai pakenkta jos valstybinių užduočių vykdymui.
- 54 Šiuo klausimu Prancūzijos Respublika tvirtina, kad tuo atveju, jei būtų atmetas laikinųjų apsaugos priemonių prašymas, Bendrojo Teismo sprendimas, kuris būtų priimtas pasibaigus procesui pagrindinėje byloje, netektų savo veiksmingumo, o tai jai sukeltų rimtos ir nepataisomos žalos. Iš tiesų, jei dokumentai, dėl kurių kilo ginčas, būtų paskelbti viešai, jokia priemonė nebegalėtų atkurti ankstesnės padėties.
- 55 Dėl žalos, atsiradusios atskleidus dokumentus, kuriais pasikeista per Direktyvoje 98/34 numatytą procedūrą, rimtumo Prancūzijos Respublika teigia, kad net ir šiai procedūrai pasibaigus atskleidimas galėtų užkirsti kelią protingam ir teisės aktų garantuojamam konflikto sprendimui ir dėl to politinius sprendimus priimančioms asmenims būtų sudėtinga nukrypti nuo patvirtintų pozicijų, ir taikus sprendimas būtų neįmanomas. Be to, anot Prancūzijos Respublikos, pasitikėjimas, kuriuo turi būti pagrįstas Komisijos ir valstybių narių dialogas, negalės būti atkurtas, jei konfidencialumas, kurio tikisi valstybė narė, bus negrįžtamai pažeistas. Didėjantis verslo sektoriaus pateiktų paraiškų leisti susipažinti su dokumentais, kuriais Komisija ir valstybės narės pasikeičia pagal Direktyvą 98/34, skaičius gali lemti didžiulį spaudimą bendradarbiaujant pagal Direktyvą 98/34 ir panaikinti šios procedūros veiksmingumą.
- 56 Galiausiai Prancūzijos Respublika teigia, kad ši žala tikrai nepataisoma, nes jos negalima atlyginti pinigais.
- 57 Šiuo klausimu primintina, kad nagrinėjamu atveju nurodyta žala kyla dėl, kaip teigiama, konfidencialios informacijos atskleidimo. Siekdamas įvertinti žalos rimtą ir nepataisomą pobūdį laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas turi būtinai daryti prielaidą, kad, kaip tiek ieškinyje dėl bylos esmės, tiek per laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūrą tvirtina Prancūzijos Respublika, konfidenciali informacija tokia yra iš tikrųjų (šiuo klausimu žr. 21 punkte minėtos Nutarties *Komisija / Pilkington Group*, EU:C:2013:558, 38 punktą ir 2013 m. lapkričio 28 d. Nutarties *EMA / AbbVie*, C-389/13 P(R), EU:C:2013:794, 38 punktą).
- 58 Todėl nagrinėjant skubą reikia laikyti, kad dokumentai, dėl kurių kilo ginčas, yra konfidencialūs, kaip tvirtina Prancūzijos Respublika, kurios argumentais remiantis šių dokumentų atskleidimas pažeistų Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalį, nes ji veiksmingai rėmėsi šio reglamento 4 straipsnio 2 dalies antroje ir trečioje įtraukose nurodytomis išimtimis. Remiantis šiais Prancūzijos Respublikos argumentais, kurių svarbą reikia preliuozuoti, Direktyvoje 98/34 numatyta procedūra, priskirtina prie tyrimų, kaip tai suprantama pagal minėto reglamento 4 straipsnio 2 dalies trečią įtrauką, labai panaši į procedūros dėl išipareigojimų neįvykdymo ikiteisminį etapą, nes apima valstybės narės ir Komisijos dialogo etapą, kurio tikslas – sudaryti galimybę tartis ir prireikus taikiai suderinti skirtingas pozicijas teisingo Sąjungos teisės taikymo klausimu. Šio tikslo galima pasiekti tik esant abipusiam Komisijos ir atitinkamos valstybės narės pasitikėjimui. Tačiau dokumentų, kuriais pasikeista per šią procedūrą, atskleidimas sugriautų abipusį pasitikėjimą ir beveik visiškai panaikintų tikimybę susitarti. Tokiomis aplinkybėmis dokumentų, dėl kurių kilo ginčas ir kuriuos Prancūzijos Respublika pateikė turėdama teisėtą lūkesčių, kad Komisija užtikrins reikalaujamą jų konfidencialumą, atskleidimas keltų grėsmę gynybos strategijai, kurią ši valstybė narė prireikus turėtų parengti, jei, nedelsiant įvykdžius ginčijamą sprendimą, paraišką pateikusi trečioji šalis iškeltų bylą nacionaliniame ar Sąjungos teisme dėl Prancūzijos įstatymo Nr. 2014-779 atitikties Sąjungos teisei (žr. šio sprendimo 40 punktą).

- 59 Atrodo, tokia su aptariamu įstatymu susijusi gynyba yra Prancūzijos Respublikos vykdomų valstybinių užduočių dalis ir dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, atskleidimas keltų rimtą grėsmę šiai užduočiai. Taigi laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas, privalantis daryti ką tik nurodytą prielaidą, negali neigti žalos, kurios Prancūzijos Respublika patirtų dėl grėsmės jos valstybės užduočių vykdymui, rimtumo.
- 60 Tas pats pasakytina apie šios žalos nepataisomumą.
- 61 Kaip teisingai pažymėjo Prancūzijos Respublika dėl informacijos, kurios konfidencialumas preziumuotinas, atskleidimo, akivaizdu, jog, Bendrajam Teismui vėliau panaikinus ginčijamą sprendimą, nebūtų pašalinta dėl šio atskleidimo patirta žala ir negalėtų būti atkurta ankstesnė padėtis. Kadangi šiuo atveju aptariama žala yra ne piniginė, jos visų pirma negalima atlyginti finansiškai, pareiškus Komisijai ieškinį dėl žalos atlyginimo (šiuo klausimu žr. 57 punkte minėtos Nutarties *EMA / AbbVie*, EU:C:2013:794, 45 ir 46 punktus).
- 62 Atsižvelgiant į pirma išdėstytus argumentus, konstatuotina, kad skubos sąlyga šiuo atveju tenkinama, nes grėsmė, kad Prancūzijos Respublika patirs rimtos ir nepataisomos žalos, pakankamai teisiškai įrodyta.
- 63 Be to, Komisija pati pripažįsta, kad, atsižvelgiant į ypatingą procesinę situaciją šioje byloje, t. y. tai, kad ginčijami dokumentai bus nedelsiant atskleisti, jei bus atmestas laikinųjų apsaugos priemonių prašymas, rimta ir nepataisoma žala paveiks Prancūzijos Respublikos procesinę padėtį. Iš tiesų dėl šių dokumentų atskleidimo pagrindinė byla netektų dalyko ir turėtų galutinių pasekmių, o tai viršytų įprastą laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros paskirtį – laikinumą.
- 64 Taigi, kadangi visos sąlygos tenkinamos, reikia patenkinti prašymą sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDROJO TEISMO PIRMININKAS

nutaria:

- 1. Sustabdyti 2015 m. balandžio 21 d. Sprendimo GESTDEM 2014/6064 dėl kartotinės paraiškos leisti susipažinti su dokumentais pagal 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais, kuriuo Komisija leido susipažinti su dviem Prancūzijos valdžios institucijų parengtais dokumentais, pateiktais jai per 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 98/34/EB, nustatančioje informacijos apie techninius standartus ir reglamentus teikimo tvarką, numatytą procedūrą, vykdymą.**
- 2. Atidėti klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų nagrinėjimą.**

Priimta 2015 m. rugsėjo 1 d. Liuksemburge.

Kancleris
E. Coulon

Pirmininkas
M. Jaeger